

Църковен вестникъ

Вална всѣка седмица
приложението четири
пати въ годинатаГодинната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложението
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ број 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ број 5 стотинки

Анонсаментъ е годи-
шенъ и
всѣкога прѣдплатенъВсичко, относяще се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
Църковенъ вѣстникъ
въ гр. София.За обявления се плаща
за първи пътъ по 20 ст.
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.Неплатени писма не се
приматъ. — рѣкописи
за седмичното издание
не се повръщатъ

По примирието

Сюзонитѣ балкански държави завзеха почти всички земи въ европейска Турция и обсадиха турскитѣ укрѣпления. Българскитѣ побѣдоносни войски вече отъ мѣсець сж прѣдъ укрѣпленията на Цариградъ. Тамъ тѣ ги спрѣхъ не турското оръжие, но турската молба за примирие. Ако тази молба бѣ отправена въ форма на прѣдложение още прѣди 5 октомврий, кървопролитната война не само щѣше се избѣгне, но и турската суверена власт надъ автономнитѣ области не щѣше се изгуби и турската военна честь не щѣше се помрачи. Турция не стори това. Нейнитѣ държавници се отнесоха надменно къмъ прѣдложенията на сюзонитѣ балкански държави. Тѣ не искаха да чуятъ за автономия, не искаха и да знаятъ за международни договори. Трѣбваше да стане кървавата война; трѣбваше сюзонитѣ войски въ мѣсець да разбиятъ четиритѣ турски армии, да избиятъ и плѣнятъ по-големата частъ отъ войскитѣ имъ, да взематъ повечето имъ оръжия, муниции и припаси, да взематъ Скопския, Солунския, Битолския, Одринския вилаети, да влѣзатъ въ Чатаджанския и Цариградския санджаци, както и въ часть на Янинския вилаетъ; трѣбваше българскитѣ войски да стигнатъ подъ стѣнитѣ на Цариградъ и да заплашатъ самия тронъ на султана въ столицата, за да се принуди турскиятъ генералисимусъ да моли за примирие. Трѣбваше да стане пѣлия този погромъ, за да се принуди турското правителство да признае чръзъ „Икдамъ“, официозния си органъ, че причина за кървопролитията

и нещастията, които сподѣли империята, не сж християнскитѣ народности, които цѣли 34 години протестиратъ срѣщо кървавия турски режимъ, но сама Турция, задѣто въ 1878 г. не се подчини на Санъ-Стефанския договоръ и не дала всичко, каквото той и наложилъ, главна причина е несправедливиятъ берлински договоръ.

Това е горчиво, но цѣнно признание. То е особено цѣнно и силно, защото излиза изъ устата на сжщото това турско правителство, което прѣди 5 октомврий надменно и, ще си позволимъ характеристичната дума, арогантно посрѣщна нотитѣ на сюзонитѣ балкански държави, като заповѣда на войскитѣ си да минатъ границитѣ и накажатъ България, Сърбия, Гърция и Черна-Гора, задѣто сж се осмѣлили да поискатъ отъ Турция да изпълни задълженията, които берлинскиятъ договоръ ѝ налага.

Сюзонитѣ балкански държави приеха войната, която Турция имъ обяви. Сжщитѣ тия държави оня день я спрѣха по молбата на сжщитѣ нейни надменни държавници, които я обявиха. Ако тѣ приеха хвърлената отъ Турция рѣкавица, сториха това не отъ любовъ къмъ самата война, не и отъ жажда за завоевания, но отъ високъ човѣшки и християнски дългъ — да избавятъ отъ грозно робство милионни човѣшки сжщества, които Турция бѣ турила подъ кървавъ режимъ и които, при тацитното насърчение на великитѣ сили, прѣзъ 34 години убиваше и трѣбѣше. Тѣ изпълниха онова, което бѣ дългъ на великитѣ сили, чито подписи носи берлинския договоръ. Тѣхната война бѣ освободителна, а не завоевателна. А това бѣ най-правата война, как-

вато свѣтътъ вижда и каквато хроникитѣ и прѣданията ще овѣковѣчатъ.

Съ примирието балканскитѣ държави даватъ ново доказателство за своята коректностъ и за своята културностъ. Очаква се, че Европаще оцѣни този тѣхенъ актъ. Очаква се, че великитѣ сили, като държатъ смѣтка за тая оцѣнка, не ще пропуснатъ да внушатъ на Турция, че това е послѣдня отстъпка на сюзонитѣ балкански държави и послѣдна жертва, която тѣ правятъ. Очаква се, че тѣ ще турятъ своето мощно слово въ капунитѣ на правото, свободата, братството и човѣщинзта, за които сюзонитѣ балкански държави дадоха примѣръ на доблестъ и неподобно самоотвержение. Очаква се, че, подиръ сключеното примирие, ще прѣстане задколистното острене на турскитѣ саби и наеликтризиране турцитѣ да продължаватъ войната до край. Това балканскитѣ сюзонитѣ държави ще чакатъ особено отъ ония, които, казватъ, прѣзъ врѣме на войната пращали топове на турцитѣ и отъ ония, които имъ турили на разположение желѣзницитѣ си и пристанищата си. Ако това послѣдното е истина, то е дѣло не противъ България, Сърбия, Гърция и Черна гора, но противъ християнството, противъ човѣщината, противъ свободата и братството, противъ културата и самоотвержението за ближия. Ако задкулистнитѣ игри не прѣстанатъ, ще се докаже, че миротворцитѣ искатъ още кръвъ на Балканитѣ. Сюзонитѣ балкански държави ще съжалатъ за тия игри, но нѣма да се стреснатъ. Тѣ не искатъ война, но не се боятъ отъ нея и сж готова да я продължатъ. България днесъ разполага сама съ по-големъ сили, отколко въ нача-

ло на войната. Огънятъ и ентузиазмътъ на нейната войска днесъ е още по голъмъ и по-силенъ. А този ентузиазъмъ, който е съзнателенъ и който иде отъ силната логика на най-високи човѣшки и християнски чувства, ще очисти четалджанскитѣ укрѣпления, отдѣто турския военачалникъ дигна бѣло знаме за примирие, и ще отвори вратитѣ на Цариградъ за съюзнитѣ войски. Съвлизането имъ въ Цариградъ ще се махне отъ крака на съюзнитѣ балкански държави послѣдния остатъкъ отъ балканския мазолъ. Съ това ще се свърши източния въпросъ на Балканитѣ въ най-есплозивната си частъ, като ще остане Европа да се разправи съ другата му частъ — съ тая за Мала Азия, Сирия, Месопотамия и пр. Ще бѣде най-печално, ако, по вина на задкулисницитѣ, се изроди примирieto въ нова кървопролитна война.

Д.

Помощитѣ на славянитѣ.

Трогателно е единението, което почти отъ почването на войната се забѣлѣзва у славянскитѣ народи. Чувствата на симпатии къмъ насъ, воюващитѣ за свободата славяни, се засилватъ у братята славяни съ всѣки день, съ всѣки часъ. Макаръ че сѣвернитѣ и особено западни славяни да се намиратъ въ условия, които по-вече можаха да прѣчатъ на това единение, на тия симпатии, пакъ славянското сърдце заговори у всички, безъ разлика на условности и партийности. съ задшевността, съ общността, които трогватъ и умиляватъ. Тия чувства сж талкова по-цѣнни, че се проявятъ не само на врѣме тѣй тежко и кроитично за насъ, но още и съ това, че дирятъ да се проявятъ *въ дѣла*.

На първо мѣсто, въ това отношение, стоятъ, разбира се, братията *руси* въ своето велико и силно царство. Всѣки най-малъкъ поводъ става причина за избликъ на нѣжни чувства, съ които съпровождатъ развитието на великото ни освободително дѣло. Не е възможно тукъ да се изброи всичко, което катадневно руситѣ правятъ, за да ни насърчатъ, за да ни подпомогнатъ. Всички почти учреждения и дружества въ Русия постоянно работятъ за подтикване и облекчаване на дѣлото ни. Като се

изоставятъ рускитѣ мисии на „Червенъ кръстъ“, въ Русия се образуваха, освѣнъ сжществуващитѣ, редици нови дружества и комитети, отъ една страна, да освѣтляватъ и спечелятъ руското общество, руския народъ за нашата кауза и сжщеврѣмено да събиратъ помощи за раненитѣ войници и изоставенитѣ тѣжни бѣдни сѣмейства. Всѣки день отъ цѣнта на руската мъжка и женска интелигенция, се образуватъ комисии за събиране доброволни помощи. Всѣки почти день се даватъ ту „славянски обѣди“, ту „славянски вечери“, ту „славянски събирания и митинги“, ту „славянски концерти и забави“. Състояха се дни на „славянски флажета“, на „славянска роза“. Въ всички тия и подобни тѣмъ инициативи се събиратъ съ хиляди, съ стотици хиляди рубли всички възлизащи на милиони рубли въ полза на „светото дѣло“ на южнитѣ славяни. Крупни суми за сжщото се отпуснаха и продължаватъ да се отпускатъ отъ най-виднитѣ руски кметства, отъ постояннитѣ имъ комисии и общини. Братолюбието, неговата топлина, сила и ширина, на русина къмъ насъ е взело такива размѣри, че дори и малки дѣца и ученици по единично или дори групирани правятъ всичко възможно, та и тѣ да принесатъ малката си лепта за братушкитѣ на Балкана...

Такъвъ огънь, такава сила на симпатии и любовъ показватъ въ настоящия моментъ и братяга *чехи*. Въпрѣки прѣчкитѣ, които имъ се правятъ отъ властитѣ въ страната имъ, чехитѣ — сжщо отъ голѣмъ до малъкъ — като че ли дебнатъ всѣки случай, за да засвидѣтелствуватъ братскитѣ си чувства къмъ насъ. Виднитѣ имъ политически дѣйци, съ рискъ за собственитѣ интереси на народа и себе си, продължаватъ да проповѣдватъ, че дѣлото ни е право и свето, че тѣ се възправятъ и ще продължаватъ да се възправятъ срѣщу всички, които искатъ да попрѣчатъ на това дѣло. Въ чешкото общество, между мъже и жени, възрастни и дори дѣца се образуватъ комитети, които събиратъ за насъ доброволни помощи, които купуватъ и ни изпращатъ всевъзможни потрѣбни за тѣзи дни прѣдмети. Подиръ руситѣ, чехитѣ сж, които които изпратиха най-много мисии и лѣкари за лѣкуване и приглеждане на раненитѣ ни на бойното поле наши братия.

Сжщитѣ чувства показаха и продължаватъ да показватъ, стараятъ се всѣкакъ да извършатъ сжщитѣ дѣла и братията *хървати и словенци*. Като се знае, какъвъ противославянски тираниченъ режимъ

властвува сега въ страната и на хърватитѣ и на словенцитѣ, можемъ и да заключимъ, колко цѣнни сж показанитѣ чувства и сторени дѣла на хърватитѣ и словенцитѣ къмъ насъ.

Въ това трогателно единение на славянитѣ, въ тия горещи братски чувства и въ тия цѣни приноси на братското славянско дѣло като чели изключение правятъ само *поляцитѣ и австрофилиитѣ малоруси* (украинци) въ Австрия. Ала като се вземе прѣдъ видъ, какви срѣдства се употребятъ отъ нѣмската политическа и отъ иезуитската църковна властъ въ тия страни, колко малко се позволява на народа да се просвѣти и засили, може да се каже, че, като се изключатъ по вechето отъ орджията на иезуитизма и противославянщината, *народътъ*, полскиятъ и малорускиятъ въ Австрия народъ сж съ сжщитѣ симпатии къмъ нашето народно и славянско дѣло. При това, на много мѣста между малоруситѣ въ Австрия и поляцитѣ, *селянитѣ* сами събиратъ по стотинки за освободителното ни дѣло...

Славянството отвсѣждѣ днесъ слѣ поривитѣ си въ едно сърце и, безъ огледъ на всички мъчнотии, съедини се въ една дѣйна, мощна сила — днесъ за насъ, утрѣ — за себе си, за цѣлото славянство.

Хвала на тия славянски сърдца!
Братска благодарностъ за чувствата и дѣлата имъ!

Д-ръ Л. С.

Чий е Солунъ?

Подъ този насловъ парижкиятъ в. „le Journal“ въ броя си отъ 2 декемврий н. ст. печата отъ своя специаленъ кореспондентъ въ София слѣдната депеша:

Телеграфирахъ ви и писахъ, прѣди нѣколко дни, че гърцитѣ и българитѣ съвсѣмъ не сж съгласни по въпроса за прѣвземането на г. Солунъ. Ето единъ твърдѣ интересенъ рапортъ отъ генералъ Теодоровъ, който открива този споръ.

„Чуждиятъ печатъ обнародва, по прѣвземането на Солунъ, дописки, въ които се казва, че гърцитѣ сж влѣзли първи въ тоя градъ. За да се възстанови истината, намирамъ за необходимо да изложа слѣднитѣ дани.

„На 26 октомврий, на 9 часа сутринята, бѣхъ на ч-ло на своята армия между селата Ювенджа и Айватово. При разузнавката, която правѣхъ, за да изуча положението на неприятеля, една турска батарея

Откри огънъ срѣщо нашата кавалерия, която отговори. Въ този точно моментъ командирътъ на грѣцката кавалерийска бригада дойде да ми каже, че гърцитѣ ще атакуватъ утрѣ, и ние опрѣдѣлихме часа, въ който трѣбва и азъ сжщо така да атакувамъ. Командирътъ обѣща да съобщи веднага моето рѣшение на грѣцкия прѣстонослѣдникъ, главнокомандующъ на грѣцката армия.

Сутринта, въ тъмни зори, армията ми почна да настѣпва къмъ неприятелскитѣ позиции, къмъ височинитѣ, които доминиратъ Айватово и Лойно, като се наредиха да нападнатъ турцитѣ. Неприятелътъ откри срѣщо нашата пѣхота силенъ артилерийски огънъ, подпомаганъ отъ тоя на турската пѣхота. Нашитѣ топове принудиха неприятеля да млѣкне, когато пѣкъ нашата пѣхота принуди турската пѣхота да напусне позициитѣ си. Азъ почнахъ да прѣслѣдвамъ турцитѣ, които захванаха да отстѣпятъ и се доближихъ до Солунъ. Въ този моментъ кралскиятъ грѣцки князь ме увѣдоми, че турцитѣ му се прѣдали. При всичко че не бѣхъ подписалъ съ турцитѣ уговора относно прѣдаването имъ и при всичко че условията, при които се прѣдаваха, ми бѣха неизвѣстни, азъ се прѣклонихъ прѣдъ съобщението, коегъ ми изпрати прѣстонослѣдникътъ, нашиятъ съюзникъ, и азъ изпратихъ армията си на 3 километра прѣдъ Солунъ. Гърцитѣ се намираха на 17 километра отъ мѣстото, на Вардара, задъ моитѣ войски.

При всичко това, единъ отъ моитѣ ескадрони влѣзе въ Солунъ. Отъ позициитѣ, дѣто бѣхъ, можехъ да видя, че турцитѣ влѣзоха въ Солунъ съ оржие и съ обоза. Видѣхъ сжщо тѣй, че тренове се изпратиха по направление къмъ Вардаръ, за да донесатъ на мѣстото двѣ дружини грѣцка пѣхота. Отъ позициитѣ, които заемаха, гърцитѣ не можахъ да стигнатъ въ единъ день ходъ, като се вземе прѣдъ видъ, че трѣбваше да минатъ прѣзъ единъ импровизиранъ мостъ на Вардаръ и да изходятъ пѣтъ, изровенъ отъ постояннитѣ дѣждове.

Моитѣ войски се биха сами съ турцитѣ прѣдъ Солунъ, а прѣзъ това врѣме гърцитѣ прѣговаряха въ условия съкрушителни за неприятеля. Този послѣдниятъ, притиснатъ отъ нашитѣ войски, но подържанъ отъ егоднитѣ условия, които гърцитѣ прѣдлагаха за прѣдаването му, се прѣдаде на нашитѣ съюзници. Условията за капитулацията ви сж познати.

Ето какъ една частъ отъ българската армия влѣзе първа въ Солунъ. Осталата частъ отъ нашитѣ влѣзе на 28, въ сжщото врѣме, когато и гърцитѣ. Н. Ц. Височество прѣстонослѣдникътъ князь Борисъ, придруженъ отъ князь Кирилъ, отъ генералъ Рачо Петровъ, отъ г. Станчевъ, пълномощенъ министъръ въ Парижъ, и отъ тѣхнитѣ свити, на чело на двѣ дружини и на единъ ескадронъ кавалерия, влѣзе тържествено, при звука на музикитѣ, въ Солунъ, посрѣщнатъ съ ентузиазъмъ отъ населението. По уважение къмъ диадока, по възрастенъ отъ него, князь Борисъ влѣзе въ Солунъ единъ день подиръ влизането на грѣцкия прѣстонослѣдникъ.

Такава е истината по прѣвземането на Солунъ. Ние влѣзохме въ него съ бой; гърцитѣ, безъ да грѣмнатъ, използваха битката, която ние имахме.

Моля ви да опровергаете свѣдѣнията, които се дадоха на вѣстникитѣ.

Командиръ на 7-а Рилска дивизия.

Генералъ Теодоровъ.

Българитѣ посрѣщнаха съ радостъ този рапортъ, който установява една точка въ историята.

Българската екзархия и Цариградската патриаршия.

Н. Блаженство екзархътъ е изказалъ своитѣ съболѣзнования на Цариградската патриаршия по случай кончината на Н. Светейшество цариградския патриархъ Йоакимъ III. Една телеграма отъ 16 ноемврий, която късно се прѣдала въ София, съобщава отъ Цариградъ имената на пратеницитѣ на Н. Блаженство и съболѣзнованията, които изказалъ чрѣзъ тѣхъ. Телеграмата гласи:

Негово Високопрѣосвещенство Охридско-Прѣспанскиятъ митрополитъ Борисъ, придруженъ отъ екзархийския капу-кехая, г. Гелевъ, изказа прѣдъ Грѣцката патриаршия съболѣзнованията на Негово Блаженство екзарха Иосифа и на българския народъ по случай смъртта на патриархъ Йоакима III. Къмъ лицата отъ Патриаршията г. Гелевъ отправи слѣднитѣ думи:

„Бързае да изразимъ твърдѣ дълбокото огорчение на екзарха и на българския народъ за голѣмата загуба прѣгърпена отъ Великата право-

славна Христова църква съ смъртта на Вселенския патриархъ Йоакима III, уважаванъ отъ цѣлия български народъ заради неговитѣ изключителни добродѣтели и християнски чувства“.

Главниятъ канцлеръ на Патриаршията поблагодари сърдечно на българската делегация и пом оли да прѣдаде на Негово Блаженство екзарха благодарноститѣ на Великата църква“

Опасността

Нѣкои европейски срѣди много се страхуватъ да не би да настѣпи нѣкакво разногласие между съюзнитѣ балкански държави. Като сждятъ по малкитѣ инциденти въ Солунъ, каквито се случватъ дори между командиритѣ на отдѣлни части на една и сжща армия, тѣ бързатъ да правятъ неприятни заключения и да изказватъ своя страхъ. Трѣбва да сме благодарни отъ тѣхното безпокойство. То показва тѣхната искреностъ и тѣхното дълбоко убѣждение, че балканскиятъ съюзъ трѣбва да се крѣпи, засила и расте. Въ него тѣ виждатъ зърно, което ще натегне много кѣпоната на оная отъ двѣтѣ групировки на великитѣ сили, дѣто би се турило. Внимателенъ къмъ развоя на източнитѣ работи и чувствителенъ политически барометъръ за политическитѣ нюанси, парижкиятъ в. „Le Temps“ прѣвъ излѣзе съ страховетѣ си и съ свѣтитѣ си въ уводна статия отъ 3 декемврий подъ насловъ „Опасността“. Неговитѣ мисли сж прави и призиванieto имъ налагатъ— да тѣ заключения логични, неговитѣ свѣти мѣдри.

Като говори, че по примирието не било еднакво гледището на съюзницитѣ и че българитѣ повече отъ лѣхъ сж наклони за примирие, защото отъ Мустафа-паша до Чагалджа, сжщо и отъ Съръ до Солунъ, сж изнесли най-тежкия напѣнъ на войната, „Le Temps“ се страхува, че, освѣнъ разликата въ понесенитѣ жертви, мжчотия ще се яви въ базата, на която съюзницитѣ ще третиратъ мира не само съ Турция, но и помежду си.

„Въпросътъ за Солунъ, казва, още не е уреденъ. Гърцитѣ сж влѣзли първи въ него. Но единъ корпусъ български отъ 50000 ги е настигналъ веднага и единъ рапортъ на генералъ Теодоровъ, като потвърждава декларациитѣ на генералъ Петровъ, настоява, какво на българската армия е честта, която е рѣшила прѣдаването на града. Още и днесъ София и Атина спорятъ по

точката, български или гръцки ще бжде Солунъ. Подобенъ споръ, само не тъй остъръ, става и за Битоля, върху който гръците сждо тъй прѣдъявяватъ претенции. Накжсо, настоящата мжднотия, изглежда, излиза не толкова да се знае това, което Турция ще отстъпи на съюзниците, колкото да се знае, какъ съюзниците ще си раздѣлятъ това, което Турция ще имъ отстъпи.

Трѣва ли да се удивяваме, че тази мжднотия се е появила? Не. Съюзниците, по единъ чуденъ парадоксъ, сж жертва на своитѣ собствени успѣхи. Когато тѣ съединили своитѣ политики, тѣ отбѣлѣжили своята вѣра въ успѣхитѣ си, като нахвърлили главнитѣ линии на дѣлбата. Но тази вѣра не отишла дотамъ, додѣто тѣхнитѣ оржжия. Границата между зоната сѣрбска е опрѣдѣлена до Охридското езеро, но не по-далечъ. Въпросъ за Солунъ не е повдиганъ, още повече пѣкъ за Цариградъ. Постигнатитѣ резултати направи неджгаво това скромно съглашение. Плячката, като е по-голъма отъ надеждата, трѣбва да станатъ нови разпореджания, и тия именно разпореджания сж тия, върху които съглашението е най-неджгаво“.

Лесно бѣ да прѣдвиди това, ала затова пѣкъ то не помалко е опасно. Още на 3 ноемврий ние изтъкнахме опасността. „Балканскитѣ държави, писахме ние, иматъ единъ главенъ длѣгъ де изпълнятъ: да запазятъ незасегнатъ съюза си. Тѣ проявяватъ своята солидарностъ, и нѣма никакво съмнѣние, тѣ иматъ причини да я проявятъ. Понеже ако се появи нѣкоя цѣпка въ тѣхното съглашение, политическитѣ резултати ще бждатъ навѣрно по-долни отъ военнитѣ“...

Събитие то оправдава наистина мнѣнието, което изказахме тогава и повече отвсѣкога съюзниците иматъ нужда да се блокиратъ.

Тази нужда е тъй очевидна, че като се посочва опасността, почти че се отстранява... Ние апелираме къмъ балканскитѣ народи, убѣдени че изказваме мнѣнието на Франция, която е тѣхна приятелка и която, подиръ Русия, е взела такова участие въ тѣхния успѣхъ. Нека помислятъ, какво имъ е донелъ тѣхния тридесетгодишенъ несговоръ. Нека видятъ, дѣ ги е довелъ тѣхниятъ шестмѣсеченъ съюзъ. Тѣ ще се убѣдятъ, че въ тѣхния съюзъ е цѣлата тѣхна сила“.

Дневникъ.

Въ изпълнение на длѣпа. Освободителната война налага на всички

граждани длѣга да дадатъ силитѣ си, способноститѣ и дѣйността си на отепеството. Въ съзнание на този длѣгъ много млади духовни лица съ висше духовно образование, нѣкои свѣршили по два факултета, напущаха занятията си и се туриха въ разположение. Едни поискаха да влѣзатъ като проповѣдници въ боевитѣ линии, други като санитарии, трети като служители въ лазаретитѣ по линиитѣ, четвѣрти да бждатъ до леглата на раненитѣ. Тѣ се обърнаха веднѣжъ и дваждъ съ молба да ги приематъ. Тѣхната молба се съосрѣщна съ формалности, съ които дълго трѣбваше да се справятъ. Подиръ формалноститѣ се срѣщнаха и други мжднотии. Нѣкои такива духовни лица, чиито имена прѣмълчаваме, като се умориха да молятъ и ходятъ отъ учреждение въ учреждение, и сега още не се приематъ и се длѣжатъ далечъ. Ала духовницитѣ академиисти не се отчайватъ: тѣ продължаватъ да молятъ да ги приематъ и допуснатъ на работа, каквато евангелието неговибждатъ въ срѣдата на воюващитѣ, раненитѣ и болнитѣ си братия съ словото си и утѣхата си, съ братското си участие и любовта си, съ вѣрата и евангелското учение... Нѣкои отъ тѣхъ сж вече приети. Отбѣлѣзваме го съ доволство.

Комитетъ за борба противъ холерата. Въ столицата е основанъ, по инициатива на г. Дръ П. Ораховецъ, комитетътъ за борба противъ холерата. Той има за прѣдседател г. Дръ Стамболски, за подпрѣдседател г. Дръ П. Орахсвацъ и за секретаръ г. Дръ К. Кръстевъ. Досега комитетътъ е ималъ нѣколко учредителни заседания. Въ послѣдното заседание, което се държало въ университетата въ срѣда вечеръ, на 21-и, се взели слѣднитѣ важни рѣшения: 1. да се изработятъ и напечататъ заповѣди за пазене отъ холерата, като се прѣснатъ въ всички общини на царството; 2 да се устроятъ подкомитети въ шестѣтъ градски участъка; 3. да се държатъ отъ г. г. докторитѣ практически лекции по холерата, 4. да се откриятъ курсове да се приготвятъ санитарии за борба срѣщо холерата; 5 да се даде обявление за платени санитарии за черната работа; 6. да се открие подписка за записване на санитарии доброволци и санитарии платени. Прѣдседателътъ и секретарътъ се натоварили да изпълнятъ рѣшенията по уредбата на курсоветѣ и по-четенето популярни лекции. Въ недѣля на 25 й 3 ч. слѣдъ пладне въ Славянска бесѣда г. дръ А. И. Бакунинъ

ще държи на руски езикъ популярна бесѣда върху холерата.

Взето е рѣшение да се устроятъ комитети за бооба срѣщо холерата въ всички окржжни околийски центровете, като се подири съдѣйството и участието на мѣстнитѣ енорийски свещеници...

Примирието

Гръцкитѣ делегати не подписали примирieto, но си задържали правото да го подпишатъ подиръ 24 часа, ако получатъ инструкции отъ гръцкото правителство.

Въ странство това се взело, като отдѣляне на Гърция отъ съюза на балканския съюзъ. Отъ Атина побързаха да опровергаватъ това съ телеграмии въ печата. Атинската телеграфна агенция опровергава това съ телеграма отъ 22-и того. Въ тази телеграма се казва, че не трѣбва да се тълкува, като доказателство за разногласие между съюзниците отъ факта за подписването примирieto. Не подписването става по два мотива: първо. Гърция искала да не прѣкъсва морскитѣ си дѣйствия, да попрѣчи на турската войска въ Епиръ да се снабдява съ храна; второ, да не допусне да се прѣнасятъ по Егейско море турски войски и се стоварятъ въ Тракия. Въ случая Гърция имала прѣдъ видъ повече общитѣ интереси на всички съюзници, отколкото собственитѣ си, защото отъ засилването на Чаталджанския и Дарданелския гарнизонъ би пострадалъ цѣлия съюзъ и заедно съ наго шансоветѣ за миръ. Гърция държала това поведение въ съгласие съ съюзниците си. Въ прѣговоритѣ за миръ въ Лондонъ, който нѣма нужда да се прѣдшестеува отъ примирieto, що участвуватъ гръцки пълномощници.

Обявление

№ 54.

Плѣвенската църковна Ливница има нужда отъ 500 килограма чистъ пчеленъ Анадолски воскъ, доставенъ по доброволно съгласие франко Ливницата въ брой.

Кои то отъ г. г. търговцитѣ иматъ такъвъ, умоляватъ се да съобщатъ послѣдната му цѣна въ сжщата.

гр. Плѣвенъ, 17-й Ноемврий 1912 г.

Ливницата.